

NEWSLETTER AK HJF -3/2015

Obsah:

Resumé článků v českém i anglickém jazyce	2
Lukáš Smutný: Dohoda spoluvlastníků o užívání společné věci dle NOZ.....	3 - 4
Miloš Pospíšil: Neúčinnost právních úkonů v insolvenční.....	4 - 7
Martin Koudele: Rozhodování způsobem per rollam u společnosti s ručením omezeným jako opomíjený institut práva.....	7 - 8

PRAHA
Sokolovská 49
186 00 Praha 8

+420 225 000 400
+420 225 000 444
recepcepha@hjf.cz

HRADEC KRÁLOVÉ
Resslova 1253/17a
500 02 Hradec Králové

+420 495 534 081
+420 493 814 911
recepcehk@hjf.cz

Resumé :

Vážení klienti,

první článek se věnuje dohodě spoluvlastníků o užívání společné věci dle NOZ. V praxi se lze často setkat s podílovým spoluvlastnictvím k věcem, a to především k věcem nemovitým. S užíváním věcí nemovitých, které jsou v podílovém spoluvlastnictví, sebou přináší mnohé otázky a často i problémy s uplatněním práv jednotlivých spoluvlastníků. Článek doporučuje uzavření příslušné dohody a řeší její výhody. Poukazuje, co vše lze dohodou upravit. Autor upozorňuje i na to, že dohoda spoluvlastníků není přímo upravena v NOZ.

Další článek se věnuje problematice neúčinnosti právních úkonů v insolvenční. Pojednává o neúčinných právních úkonech, které nenastávají přímo ze zákona, ale jejich neúčinnost je vyslovena insolvenčním soudem na základě odpůrčí žaloby ve smyslu ustanovení § 235 a násl. IZ. V článku jsou postupně rozebrány 3 typy skutkové podstaty, a to neúčinné právní úkony bez přiměřeného protiplnění, neúčinnost zvýhodňujících právních úkonů a neúčinnost úmyslně zkracujících právních úkonů. Jednotlivé neúčinné právní úkony jsou vymezeny jak pozitivně, tak negativně.

Poslední článek je věnován rozhodování způsobem per rollam u společnosti s ručením omezeným jako opomíjený institut práva. Současná právní úprava vyplývá ze zákona č. 90/2012 Sb., o obchodních korporacích. Článek poukazuje na jednotlivé výhody rozhodování per rollam. Též se zaměřuje na praktické vysvětlení, jak se při rozhodování per rollam postupuje. Upozorňuje i na to, že rozhodnutí přijaté způsobem per rollam je způsobilé plnohodnotně nahradit rozhodnutí přijaté na valné hromadě a dokonce i taková rozhodnutí, která ke své platnosti vyžadují formu notářského zápisu.

Dear clients.

The first article is focused on an agreement of co-owners on the use of common property under the New Civil Code. The common property is often encountered in practice, especially a real estate in common. The use of real estates, which are co-owned, brings many questions and often lot of problems with the assertion of the rights of the individual co-owners. The article recommends a conclusion of such an agreement, and resolves its benefits. The article also shows what can be adjusted by such an agreement. The author of the article also points out that an agreement of co-owners is not directly regulated by the New Civil Code.

Another article is presenting the ineffectiveness of legal instrument in the insolvency. The article discusses the ineffective legal acts, which do not occur directly from the law, but their ineffectiveness is expressed by the insolvency court set aside on the basis of a respondent's action under § 235 et seq. Insolvency Act. The article analyzes 3 types of facts of case, as is ineffective legal acts without adequate compensation, the ineffectiveness of favoring legal acts and ineffectiveness of intentionally prejudiced legal acts. Individual ineffective legal acts are defined positively and negatively as well.

The last article is devoted to decision-making per rollam by a limited liability companies as a neglected institute of law. The current legislation is resulting from the Act no. 90/2012 Coll., on commercial companies and cooperatives. The article points out the individual advantages of decision-making per rollam. Also focuses on practical explanation of how the decision-making per rollam progresses. The article also recalls that a decision taken per rollam is capable to fully replace the decision taken at the general meeting or even those decisions, that to be valid require the form of a notarial deed.

DOHODA SPOLUVLASTNÍKŮ O UŽÍVÁNÍ SPOLEČNÉ VĚCI DLE NOZ

V praxi se často setkáváme s podílovým spoluvlastnictvím k věcem, a to především k věcem nemovitým. Užívání věcí nemovitých, které jsou

v podílovém spoluvlastnictví, přináší mnohé otázky a nezdíka kdy i problémy s uplatňováním práv jednotlivých spoluvlastníků. Tento článek se zaměří na možnost vyřešení těchto problémů, a to dohodou spoluvlastníků o užívání společné věci.

Uzavření dohody spoluvlastníků o užívání společné věci lze jen doporučit. Kde není podobné dohody, dochází častokrát ke sporům o užívání té které části předmětné nemovité věci, případně dokonce k soudním sporům o náhradu za nadužívání společné věci. Dohoda spoluvlastníků tak může být nástrojem, jak obdobným sporům předejít. Je však třeba si nejprve vymezit zákonný rámec pro uzavření této dohody a dále vyložit veškeré důsledky z takto uzavřené dohody pro spoluvlastníky, případně jejich právní nástupce.

Dohoda spoluvlastníků nebyla v minulosti přímo upravena ve starém občanském zákoníku č. 40/1964 Sb., (o.z.), když byla uzavírána s odkazem na ustanovení §51 o.z. jako inominátní smlouva. Judikatura dospěla k závěru, že tato dohoda může být uzavřena jak písemně, tak i ústně, a dokonce i tzv. konkludentně. Dohodou bylo lze upravit nejen rozsah užívání, který mohl víceméně kopírovat stav a velikost podílů spoluvlastníků a pouze došlo v rámci těchto podílů k určení, kdo bude užívat kterou část předmětné nemovitosti (pozemku, budovy, atd.). V dohodě lze však sjednat i jiný rozsah užívání, odlišný od poměru spoluvlastnických podílů, a to případně za náhradu za nadužívání u toho, kdo na základě této dohody bude užívat větší podíl, než mu svědčí dle poměrů spoluvlastnických podílů. V dohodě lze však za takové situace sjednat i to, že tento rozdíl nebude nikterak kompenzován.

Předmětnou dohodou však bylo, možno dále i dohodnout, že nemovitost bude užívána výlučně

jedním ze spoluvlastníků a druhý bude z užívání tzv. vyloučen s tím, že toto může být sjednáno opět za náhradu, případně bez náhrady. Tato dohoda má přednost před zákonným zněním úpravy spoluvlastnictví.

Shodné, co bylo shora uvedeno, platí i pro nový občanský zákoník, tedy zákon č. 89/2012Sb., (NOZ).

Otázkou, která každého napadne je, zda dohoda spoluvlastníků přechází na právního nástupce účastníka dohody, resp. zda se tzv. váže na účastníka, či na nemovitost, které se dohoda spoluvlastníků týká. Odpověď na tuto otázku je důležitá i z pohledu NOZ, a to především s ohledem na skutečnost, zda je judikatura aplikovatelná do 31.12.2013 použitelná i pro NOZ.

Ani NOZ totiž neupravuje přímo dohodu spoluvlastníků. Nadále se tedy bude předmětná dohoda uzavírat jako tzv. „inominát“, tedy dle ustanovení § 1746 odst. 2 NOZ. Úprava daného smluvního institutu je tak vesměs shodná. Dle mého názoru je tedy judikatura ohledně dohody spoluvlastníků o užívání společné věci vztahující se k o.z. přímo aplikovatelná i na NOZ.

V tomto ohledu je tak zcela zásadní rozhodnutí Nejvyššího soudu, a to rozsudek sp.zn. 22Cdo 4455/2008. Ten v zásadě říká následující:

„Z povahy podílového spoluvlastnictví vyplývá, že dohoda je primárním způsobem řešení záležitosti spoluvlastníků. Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 10. 12. 2009, sp. zn. 22 Cdo 4347/2007, uveřejněném v Souboru civilních rozhodnutí a stanovisek Nejvyššího soudu, C. H. Beck jako C 8057 dovodil, že dohoda podílových spoluvlastníků o hospodaření se společnou věcí je bezformálním právním úkonem a nemusí být písemná ani tehdy, týká-li se nemovité věci. Může být uzavřena ústně nebo konkludentně. Podíloví spoluvlastníci ji mohou uzavřít na dobu určitou nebo neurčitou, přičemž jsou svými smluvními projevy vázáni, nedojde-li ke změně poměrů nebo není-li dohoda nahrazena novou dohodou všech spoluvlastníků. Podstatnou změnou poměrů je existence takových objektivních a subjektivních okolností, u nichž by bylo možno důvodně předpokládat, že při jejich existenci by došlo k jiné dohodě spoluvlastníků o hospodaření se společnou věcí.“

Žalobkyně, na níž darovací smlouvou ze dne 12. 3. 2002 přešla práva a povinnosti k touto smlouvou nabytým nemovitostem z jejich právních předchůdců manželů B., je vázána obsahem dohody o užívání předmětné nemovitosti, uzavřené jejími právními předchůdci a žalovanými. Za stavu, kdy tato dohoda nebyla změněna dohodou novou, uzavřenou mezi stávajícími spoluvlastníky, ani nahrazena rozhodnutím žalovaných, podle velikosti jejich podílů většinovými spoluvlastníky, je žalobkyně povinna stávající dohodu o užívání předmětné nemovitosti respektovat a nemůže se s úspěchem domáhat soudního rozhodnutí o jiném způsobu jejího užívání jednotlivými spoluvlastníky. **Změna v osobě jednoho ze spoluvlastníků sama o sobě bez dalšího není podstatnou změnou poměrů, která by měla vliv na vázanost smluvních projevů spoluvlastníků o užívání společné věci.** Dovolací soud zde poukazuje na stanovisko bývalého Nejvyššího soudu ČSSR ze dne 12. 10. 1972, sp. zn. Cpjf 78/72, publikované ve Sborníku Nejvyššího soudu ČSSR, Nejvyššího soudu ČSR a Nejvyššího soudu SSR č. IV, Praha, 1987, podle kterého ani práva a povinnosti z dohody podílových spoluvlastníků o užívání společné věci nezanikají smrtí osob z této dohody zavázaných nebo oprávněných. Podpůrně lze poukázat i na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 7. 1. 2009, sp. zn. 28 Cdo 712/2008, uveřejněný v Souboru civilních rozhodnutí a stanovisek Nejvyššího soudu, C. H. Beck, pod C 6920, v němž Nejvyšší soud vyslovil právní názor, že ani dohoda podílových spoluvlastníků o užívání společného domu není bez dalšího dotčena skutečností, že se osoby, jimž právo užívání podle dohody sovědčilo, z domu odstěhovaly.“

Ze shora uvedeného vyplývá, že dohoda spoluvlastníků přechází na právní nástupce účastníků dohody a pouze za situace, kdy je zde další podstatná změna poměrů, která však ani nemusí být spojena s tímto přechodem vlastnického práva, může vést ke změně dohody. **Tato dohoda je vázána k věci, nikoli k osobám, které ji uzavřely. Z tohoto důvodu dohoda váže i nové účastníky, na které byla vlastnická práva převedena.**¹ S ohledem na skutečnost, že úprava podílového spoluvlastnictví a dohody o úpravě hospodaření se společnou věcí je de-facto obdobná, ne-li totožná s předchozí právní

úpravou, mám za to, že judikatura Nejvyššího soudu týkající se úpravy provedené o.z. je použitelná i na NOZ. Z tohoto závěru tak vyplývá jednoznačné doporučení pro smlouvy, které zakládají změnu vlastnického práva k věci (ať již movitým či nemovitým), ze kterých jest zřejmé, že se převádí pouze spoluvlastnický podíl na věci, trvat na uvedení obdobné dohody, jako přílohy k převodní smlouvě, případně do smlouvy uvést prohlášení, že žádných obdobných smluv mezi spoluvlastníky není. Jinak se nabyvatel vystavuje riziku, že do svého vlastnictví nabude podíl, který může být zatížen užívacím právem třetí osoby, aniž by druhému spoluvlastníku byla hrazena jakákoli náhrada. O případných možnostech uplatnění vad předmětu koupě a následném postupu se nebudu v tomto článku zabývat, neboť dané téma je na samostatný ucelený článek řešící danou problematiku.

Mgr. Lukáš Smutný, advokát
smutny@hjf.cz

NEÚČINNOST PRÁVNÍCH ÚKONŮ V INSOLVENCII

Poslední dobou jsou zásadním a frekventovaným nástrojem v zákoně č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (dále jen „IZ“ nebo „Insolvenční zákon“) neúčinné právní úkony a odpůrcí žaloby. Neúčinnost právních úkonů nalezneme v hlavě VII, Díl 2, a to v § 235-243 IZ. V obecné rovině lze za neúčinné právní úkony považovat ty právní úkony, jimiž dlužník zvýhodňuje některého věřitele před jinými nebo kterými dlužník zkracuje možnost uspokojení věřitelů.

Insolvenční zákon rozlišuje mezi neúčinností právních úkonů, které nastávají přímo ze zákona, a neúčinností právních úkonů vyslovených insolvenčním soudem na základě odpůrcí žaloby ve smyslu ustanovení § 235 a násl. IZ. Níže budou

¹ Srov. s Judikatura Nejvyššího soudu z pohledu nového občanského zákoníku a zákona o obchodních korporacích, Vrajík, M., 1. vydání, edice Právo, Nakladatelství ANAG, 2014 str. 310

rozebrány neúčinné právní úkony vyslovené insolvenčním soudem na základě odpůrcí žaloby.

Neúčinnost právních úkonů bez přiměřeného protiplnění

Obecná definice neúčinných právních jednání je obsažena v ustanovení § 235 IZ. První ze tří typů skutkových podstat neúčinných právních jednání je obsažena v ustanovení § 240 IZ, které dopadá na právní úkony, za něž nebylo poskytnuté přiměřené protiplnění. Jedná se o skutkovou podstatu tzv. neúmyslnou, která je založena na pouhých objektivních důvodech neúčinnosti. Vždy se musí posuzovat ekvivalence oboustranného plnění mezi cenou sjednanou a cenou obvyklou.

Právní jednání bez přiměřeného protiplnění je v IZ vymezeno jak pozitivně, tak negativně. Pozitivně zákon vymezuje právní jednání bez přiměřeného protiplnění následovně:

- 1) Obsahově
 - se jedná o bezúplatné plnění
 - za protiplnění byla poskytnuta cena podstatně nižší než obvyklá cena plnění
- 2) Okolnosti, za kterých k úkonu došlo
 - učiněné v době, kdy byl dlužník v úpadku
 - které vedly k úpadku dlužníka
 - která byly učiněny ve prospěch osoby blízké (může se jednat jak o právnickou osobu, tak fyzickou osobu) nebo s nimiž tvoří dlužník koncern, kde se úpadek presumuje
- 3) Časové
 - byl-li učiněn v posledních 3 letech před zahájením insolvenčního řízení ve prospěch osoby dlužníku blízké nebo osoby, která tvoří s dlužníkem koncern
 - anebo v době 1 roku před zahájením insolvenčního řízení ve prospěch jiné osoby

Lhůty výše uvedené jsou prekluzivní.

Insolvenční zákon taxativně v § 240 odst. 4 negativně vymezuje právní jednání bez přiměřeného protiplnění. Proto takovým jednáním nikdy není:

- 1) plnění uložené právním předpisem
- 2) příležitostný dar v přiměřené výši
- 3) poskytnuté plnění, kterým bylo vyhověno ohledům slušnosti
- 4) právní úkon, o kterém dlužník se zřetelem ke všem okolnostem důvodně předpokládal, že z něj bude mít přiměřený prospěch, a to za předpokladu, že nešlo o úkon učiněný ve prospěch osoby dlužníkovi blízké nebo osoby, která tvoří s dlužníkem koncern, a že osoba, v jejíž prospěch byl úkon učiněn, nemohla ani při náležité pečlivosti poznat, že dlužník je v úpadku, nebo že by tento úkon mohl vést k úpadku dlužníka.

Neúčinnost zvýhodňujících právních úkonů

Další skutková podstata neúčinných právních jednání je obsažena v ustanovení § 241, které dopadá na právní úkony, v jehož důsledku se některému z věřitelů dostalo oproti ostatním věřitelům většího uspokojení, než jaké by mu jinak náleželo, kdyby dlužníkův úpadek byl řešen konkursem.

Zvýhodňující právní jednání je v IZ vymezeno jak pozitivně, tak negativně. Pozitivně zákon vymezuje právní jednání bez přiměřeného protiplnění následovně:

- 1) Obsahové
 - je postihováno takové jednání dlužníka, v jehož důsledku se některému z dlužníkůvých věřitelů dostalo na úkor ostatních věřitelů vyššího plnění, než jaké by mu náleželo, kdyby byl dlužníkův úpadek řešen konkursem
- 2) Okolnostní
 - učiněno v době, kdy byl dlužník v úpadku
 - které vedla k úpadku dlužníka
 - které bylo učiněno ve prospěch osoby blízké (může se jednat jak o právnickou osobu, tak fyzickou osobu) nebo s nimiž tvoří dlužník koncern, kde se úpadek presumuje
- 3) Časové
 - byl-li učiněn v posledních 3 letech před zahájením insolvenčního řízení ve

prospěch osoby dlužníku blízké nebo osoby, která tvoří s dlužníkem koncern

- anebo v době 1 roku před zahájením insolvenčního řízení ve prospěch jiné osoby

Lhůty jsou opět prekluzivní.

V ustanovení § 241 odst. 3 IZ je uveden demonstrativní výčet, který stanovuje, že jsou zvýhodňujícími právními jednáními zejména ta jednání, kterými dlužník:

- splnil dluh dříve, než se stal splatným
- dohodl změnu nebo nahrazení závazku ve svůj neprospěch
- prominul svému dlužníku splnění dluhu nebo jinak dohodl anebo umožnil zánik či nesplnění svého práva
- poskytl svůj majetek k zajištění již existujícího závazku, ledaže jde o vznik zajištění v důsledku změn vnitřního obsahu zastavené věci hromadné

Insolvenční zákon ve svém ustanovení § 241 odst. 5 taxativně uvádí negativní vymezení, na základě kterých není zvýhodňujícím právním jednáním:

- zřízení zajištění závazku dlužníka, obdržel-li za ně dlužník současně přiměřenou protihodnotu
- právní úkon učiněný za podmínek obvyklých v obchodním styku, na základě kterého dlužník obdržel přiměřené protiplnění nebo jiný přiměřený majtkový prospěch, a to za předpokladu, že nešlo o úkon učiněný ve prospěch osoby dlužníkovi blízké nebo osoby, která tvoří s dlužníkem koncern, a že osoba, v jejíž prospěch byl úkon učiněn, nemohla ani při náležitě pečlivosti poznat, že dlužník je v úpadku, nebo že by tento úkon mohl vést k úpadku dlužníka
- právní úkon, který dlužník učinil za trvání moratoria nebo po zahájení insolvenčního řízení, za podmínek stanovených tímto zákonem.

Neúčinnost úmyslně zkracujících právních úkonů

Poslední skutková podstata neúčinných právních jednání je obsažena v ustanovení § 242 IZ, které dopadá na právní jednání, jimiž došlo k úmyslnému zkrácení dlužníkových věřitelů.

Pro neúčinné právní jednání dle ustanovení § 242 odst. 1 zákona č. 182/2006 Sb. Insolvenční zákon, jsou charakteristické tyto znaky, a to:

- 1) Následek – zkrácení věřitele
- 2) Subjektivní stránka dlužníka – úmysl zkrátit věřitele
- 3) Subjektivní stránka osoby, v jejíž prospěch bylo zkracující právní jednání učiněno – znala úmysl dlužníka či vzhledem ke všem okolnostem jí dlužníkům úmysl musel být znám

Oproti předchozím skutkovým podstatám obsaženým v § 240 a § 241 není u úmyslně zkracujících právních jednání rozhodující, kdy bylo jednání činěno, nýbrž rozhodné je, jaký byl následek tohoto jednání. Tedy není zde významné, zda došlo k právnímu jednání v době, kdy byl dlužník v úpadku nebo jednání vedlo k úpadku, ale je významné, že jednáním došlo ke zkrácení dlužníkových věřitelů.

Významné je zde i časové hledisko, kdy lze odporovat úmyslnému zkracujícímu právnímu jednání, jestliže k němu došlo 5 let před zahájením insolvenčního řízení.

Ustanovení § 242 odst. 2 obsahuje vyvratitelnou domněnku o tom, že úmyslně zkracující právní jednání učiněné ve prospěch osoby dlužníku blízké nebo osoby, která tvoří s dlužníkem koncern, byl dlužníkům úmysl této osoby znám. Pro soudní spor má tato domněnka význam v tom, že právě osoba, v jejíž prospěch bylo úmyslně zkracující právní jednání činěno, musí unést důkazní břemeno o tom, že jí nebyl znám úmysl dlužníka. Pokud se jedná o osobu, která není k dlužníku osobou blízkou a netvoří s dlužníkem koncern, leží tíže důkazního břemene na insolvenčním správci, který musí úmysl prokázat, což není v některých případech jednoduché.

Závěr

Vzhledem k výše uvedeným skutkovým podstatám neúčinných právních úkonů je zřejmé, že insolvenční zákon svou úpravou chrání zájmy všech věřitelů stejnou měrou. V praxi se však můžeme setkat i se situacemi, kdy vzhledem k prekluzivním lhůtám se mohou někteří žalobci snažit poukázat na to, že dané právní jednání bylo úmyslně zkracující, a to z důvodu dlouhé 5 leté lhůty.

Mgr. Miloš Pospíšil, advokátní koncipient

pospisil@hjf.cz

ROZHODOVÁNÍ ZPŮSOBEM PER ROLLAM U SPOLEČNOSTI S RUČENÍM OMEZENÝM JAKO OPOMÍJENÝ INSTITUT PRÁVA

Současná právní úprava, vyplývající ze zákona č. 90/2012 Sb., o obchodních korporacích, umožňuje společnostem s ručením omezeným přijímat svá rozhodnutí i mimo valnou hromadu tj. způsobem per

rollam. Toto rozhodování lze de facto označit za „korespondenční“ formou hlasování. Společnost s ručením omezeným může tuto formu hlasování využít v případech, kdy se společníci nejsou například schopni sejít na valné hromadě nebo v případech kdy se společníci nezdržují na území ČR a svolání valné hromady a zajištění její usnášeníschopnosti by mohlo být komplikované. Rozhodnutí přijaté způsobem per rollam je způsobilé plnohodnotně nahradit rozhodnutí přijaté na valné hromadě a dokonce i taková rozhodnutí, která ke své platnosti vyžadují formu notářského zápisu.

Přijetí rozhodnutí způsobem per rollam probíhá technicky tak, že osoba, která je oprávněna svolat valnou hromadu (např. jednatel společnosti) zašle písemný návrh rozhodnutí společníkům společnosti. Spolu s návrhem rozhodnutí je třeba zaslat společníkům i veškeré podklady nutné k přijetí rozhodnutí. Návrh rozhodnutí musí dále obsahovat

lhůtu k přijetí rozhodnutí určenou ve společenské smlouvě (pokud ji ta neurčuje tak 15 dní od doručení rozhodnutí) a dále další náležitosti nad rámec zákona případně určených ve společenské smlouvě společnosti. Společník, který chce hlasovat pro přijetí navrhovaného rozhodnutí, musí písemně projevit svůj souhlas s navrženým rozhodnutím a tento souhlas zaslat osobě, která zaslala návrh na přijetí rozhodnutí způsobem per rollam. V případě, že společník s návrhem nesouhlasí, tak nemusí ničeho činit nebo může písemně projevit svůj nesouhlas.

Osoba, která navrhla přijmout hlasování způsobem per rollam, je povinna bez zbytečného odkladu informovat společníky o tom, že navrhované rozhodnutí bylo přijato, a to pokud s ním projevila souhlas potřebná většina všech společníků společnosti. Takové oznámení je vhodné učinit v jakékoliv formě, pokud společenská smlouva neurčuje určitou formu. Osobně bych doporučil takové rozhodnutí vždy provést v písemné formě. Obdobně lze doporučit informovat společníky o případném nepřijetí rozhodnutí způsobem per rollam, i když to zákon výslovně nevyžaduje.

Jak jsem vzpomenul výše, je společnost s ručením omezeným oprávněna přijmout rozhodnutí způsobem per rollam, i v případě usnesení, k jehož přijetí je na valné hromadě potřeba osvědčení veřejnou listinou (notářským zápisem). Pro platné přijetí takového rozhodnutí způsobem per rollam platí, že v souhlasném vyjádření společníka je nutné uvést (ocitovat) obsah navrhovaného usnesení a dále musí být toto vyjádření společníkem podepsáno s ověřeným podpisem. Přijetí takového rozhodnutí sebou dozajisté přinese i nemalou finanční úsporu, když odpadne náklad na sepis notářského zápisu, neboť postačí ověření podpisu na listině například na CZECH POINTU.

Hlasovat a případně přijímat rozhodnutí způsobem per rollam jsou oprávněny veškeré společnosti s ručením omezeným, pokud způsob přijímání rozhodnutí tímto způsobem výslovně nevyklučuje společenská smlouva dané společnosti. Rozhodnutí způsobem per rollam jsou oprávněny přijímat i

společnosti s ručením omezeným nepodřídívších se dosud nové právní úpravě.

Možnost přijímat rozhodnutí způsobem per rollam se týká, a to s určitými odlišnostmi, i akciových společností a družstev.

Mgr. Martin Koudele, advokátní koncipient
koudele@hjf.cz

JUDr. Ondřej Moravec, Ph.D.
2. místo v kategorii Talent roku 2013